

[Westermann.]

tænker paa, at Fremstilling af en dansk Film normalt koster 125 000—150 000 Kr., saa maa man spørge, om det virkelig er nødvendigt at yde en saa stor Statssubvention til dansk Filmsproduktion.

Efter de Opgivelser, der foreligger for det Udvalg, der har arbejdet, er der i de sidste Aar indspillet ca. 4 Mill. Kr. netto for dansk Film, det vil sige en Afgift paa 1,2 Mill. Kr. paa en Produktion af 6 Films. Dette giver en Gennemsnitsindtægt paa 200 000 Kr. pr. Film, hvilket ligger væsentlig over, hvad det koster at indspille dem. Derfor har der i Virkeligheden som Gennemsnit ligget en rimelig, ja, endog en stor Fortjeneste paa de danske Films, og at der har været enkelte, som har været saa daarlige, at de har givet Underskud, viser kun, at de gode Films, der er kommet frem gennem dansk Produktion, har givet et meget betydeligt Overskud.

Men ganske logisk maa man stille Spørgsmaalet saaledes: Hvis der er Til sætning ved at producere danske Films, saa maa de 3 Filmsproduktionsselskaber, som har faaet Eneret, være interesserede i at producere saa faa Films som overhovedet muligt, nemlig dem, som de ifølge deres Kontrakt med Justitsministeren skal producere, og saa bliver der overhovedet ikke produceret mere i dette Land; hvis det derimod er en Forretning, som kan give Fortjeneste, saa er der ikke nogen Rimelighed for at give dem en saa stor Statssubvention, som her er Tale om, og det saa meget mindre, som det Tilskud, der gives disse Produktionsselskaber, dels gennem den store Bevilling, dels gennem fuldkommen Afgiftsfrihed, i Virkeligheden, saaledes som Lovforslaget foreligger, skal betales af de øvrige Biografteaterejere, for at man kan naa den Sum, som er tilstrækkelig til Filmsfonden, samtidig med at disse nye store Bevillinger paafører de gamle Bevillingshavere en betydelig Konkurrence i deres Erhverv.

Dette at man har givet en virkelig Eneret til tre Selskaber uden at stille noget andet Krav til dem end om en minimal Produktion, uden at stille noget som helst Krav med Hensyn til den kunstneriske eller kulturelle Værdi af det, de producerer, er hemmende for dansk Produktion. Det hemmer derigennem den Beskæftigelse, som man skulde søge at skabe herhjemme, og dermed maa man betegne det, der foretages ved denne Lov, som en i nationaløkonomisk Henseende skadelig Foranstaltning.

Endnu vil jeg gerne stille den Forespørgsel til den højtærede Justitsminister,

om han virkelig mener, at den Afgiftsfrihed, som her tænkes ydet de 3 Produktions-selskaber, er lovmedholdelig. Den Bevilling, der er givet dem, er ikke givet, saaledes som det siges i § 27, Stk. 6, i Medfør af § 2, Stk. 1, 2det og 3die Punktum. De Bevillinger, der kan gives i Medfør heraf, er kun saadanne, som stiller visse Krav med Hensyn til de producerede Films, kunstneriske og kulturelle Værdi, og saadanne Krav er ikke stillet over for disse Produktions-selskaber; de har med andre Ord ikke faaet Bevilling i Henhold til den nugældende Lovs § 2, de har faaet Bevilling i Henhold til dens § 4, 3die Stykke, og de kan faa den fornyet med Henvi sning til Lovforslagets § 4, 3die Stykke, idet Justitsministeren kan give en saadan Tilladelse, men de, der faar Bevillingen under Henvi sning til denne Paragraf, kan ikke blive fritaget for Afgift i Henhold til § 27, 6te Stykke. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om han, naar der ikke stilles noget Krav med Hensyn til den kunstneriske eller kulturelle Værdi af de Films, der produceres, da vil fastholde, at Selskaberne stadig skal være afgiftsfrie. Den Afgiftsfrihed, som Fler-tallet, altsaa Socialdemokrater og Radikale, i Udvalget har kæmpet saa drabeligt for, kan formentlig ikke opretholdes, uden at der oprettes en ny Kontrakt med Produktions-selskaberne, hvori disse ud over deres tidligere Forpligtelser ogsaa forpligter sig til at gøre de producerede Films kunstnerisk og kulturelt værdifulde.

Vi har ment, at de store og gode Bevillinger er økonomisk Støtte nok, og at disse Teatre burde erlægge en Afgift, hvorved vi for det første mener der vil tilflyde Filmsfonden saa store Midler, at det vil være muligt at give Støtte til enhver kunstnerisk, kulturelt, nationalt eller i teknisk Fuldkommenhed betydningsfuld dansk Film, og for det andet, at Skalaen derigennem vil kunne nedsættes for de øvrige Bevillingshavere, som i Forvejen netop er haardt trængt af de nye store Biografteatre.

Og her, ved dette Spørgsmaal om de øvrige Bevillingshavere, kommer vi til det andet Punkt, jeg ønsker at omtale, nemlig Vanskeligheden ved at holde Filmsfremvisningen oppe paa det nødvendige og det ønskede høje Stade. Denne Vanskelighed, som vor anden Anke gjaldt, bunder i det samme Forhold. Det er rigtigt, at for Bevillingshaverne har de sidste 4—5 Aar været gode Tider, men man maa ogsaa kunne stille det Spørgsmaal: Har man Lov til at lovgive alene for de gode Tider, og kan man give nogen Garanti for,